

РЕШЕНИЕ

№ 4314

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11436** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. /Д“ИТ“/, чрез процесуалния си представител юрк. П., срещу решение без номер от 21.09.2020 г., постановено по НАХД № 2612/2020г., по описа на СРС, НО, 09-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-005311/16.11.2018г., издадено от директора на Д“ИТ“, с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/, на ЕТ „Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева, за нарушение по чл.270, ал.3 от КТ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Посочва се, че необосновано въззивния съд е счел, че нарушението не е доказано, тъй като в обратната посока са налице гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, удостоверяващи, че по делото не са налице подписана от работника или служителя ведомост, разписка или извлечение от банкова сметка за полученото за м. юли 2018г. трудово възнаграждение, в размер на 468.26 лева, начислено от работодателя, както и писмено искане то да се изплати на негови близки. В касационната жалба се посочва, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и материалния закон. Прави се искане постановеното от СРС решение да бъде

отменено, а издаденото наказателно постановление потвърдено изцяло като законосъобразно и правилно, претендират се разноски.

Ответникът – ЕТ „Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“ не се представлява. В депозирано писмено становище по касационната жалба счита последната за недопустима, тъй като в нея не са изложени касационни основания, съгласно чл.348 от НПК, алтернативно същата е неоснователна и недоказана. Сочи се, че Д„ИТ“ не е обсъдила представените от ответника писмени доказателства и не са ангажирани такива, установяващи твърдяното нарушение, както и, че показанията на св.В. са взаимно противоречиви. Навеждат се доводи, че въззивното решение е постановено при правилен анализ на депозираните по делото доказателства, правилно изяснена фактическа обстановка и правилно приложение на материалния и процесуален закон. Прави се искане обжалваното решение да бъде оставено в сила, алтернативно наложената административно санкция да бъде намалена до минималния на предвидения в закона размер. Претендира се присъждане на разноски по реда на чл.38, ал.1, т.3, ал.2 от Закона за адвокатурата, вр.чл. 18, ал.2, вр.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения, в размер на 335 лева.

Представителя на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, Х.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е установил следното:

ЕТ „Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“ ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] ,[жк], ул. А. Ч.“, [жилищен адрес]0 сключило чрез управителя - д-р Н. К. трудов договор с Г. М. В. № 17/30.05.2014 г. до момента на прекратяването през месец 08.2018 г., с договорено работно място – предприятието на ЕТ в [населено място] срещу уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 575 лева за изпълнение на длъжността длъжност „оптик - оптомерист“ при 8 часово работно време. В трудовия договор не бил договорен начина на изплащане на трудовото възнаграждение, освен срока за това – до 10 число на месеца следващ отработения месец.

СРС тълкувайки клаузите на трудовия договор приел, че двете страни са определили работното място на работника Г. В. да е само на територията на [населено място], където се намира предприятието на ЕТ, респ. нейните обекти – „оптики“, но е и в друг град, какъвто е Н..

Съгласно разплащателна ведомост на ЕТ „Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“, съставена на 08.08.2019 г. в [населено място] на работника Г. В. за м. юли 2018 г. по силата на договореното месечно трудово възнаграждение в размер на 598.00 лева на заеманата длъжност „оптик“ след дължимите удържки за данъци и осигуровки е начислено трудово възнаграждение в размер на 468.26 лева. Във ведомостта срещу имената на работника

В. не бил отразен положен подпис от нея, такива били положени от други работници в предприятието на търговеца.

СРС приел, че видно от приложена по делото разписка „... сумата от 490.00 лева е изплатена на 22.08.2020 г. на дъщерята на Г. В. срещу подпис и при телефонно обаждане на съпруга ѝ А. В...“, където по-надолу било вписано, че „... лицето Г. В. не е представила отчет за командировката, поради което тази командировка не е изплатена...“, с посочена дата 11.10.2018 г., [населено място] и подпис.

В приложена по делото разписка било посочено „...днес 22.08.2018 г. получих сумата от 510.00 лева / записана суми /, след което при задраскването на тази сума и цифровото ѝ отбелязване с права линия, е отбелязано в разписката, че на 22.08.2018г., „... получих сумата от 490 лева (с цифри и думи) – основна заплата за месец юли“, като е налице задраскване на документа на думите „плюс бонус от 55 (петдесет и пет) лева за месец юли“, и е посочено: „...Получил сумата А. В...“ с положен подпис срещу имената му, под него името на К. А. В. (дъщеря на Г. В. и А. В.), и предал сумата – д-р Н.Х. – с подпис до нейното име. Видно от втория екземпляр от горепосочената разписка, на хартиения носител на документа бил заснет друг частен документ, където било записано „...получих 300, -0- (триста) лева, аванс за месец юли 2018 г. – 17.08.2018 г.“, с изписани имената на работника Г. В. и положен подпис.

В показанията си пред СРС св. В. посочила, че решила да подаде жалба до Главна Инспекция по труда по твърдение, че не е получила заплатите си за месец юли и месец август 2018 г., заради разминавания във ведомостите, поради неподписването им от нея. Сумата от 490.00 лева била предадена на нейния съпруг А. В. и предназначена само за него, тъй като работел „незаконно“ без трудов договор в оптиката на ЕТ в [населено място], на [улица] по молба на д-р К. /Х./, а последната била на друг обект – оптика на ЕТ в [населено място]. Въпреки, че съпругът ѝ А.В. работел там нелегално от месец 06.07. до 07.08, без да се конкретизира годината, работника Г. В. решила да подаде жалба за това в Д“ИТ“.

СРС е приел по-нататък, че според св. В. работещият и в обекта на ЕТ съпруг не се почувствал добре, без да е конкретизиран ден и година, след позвъняване от лекар, изпратила дъщеря си К. В. след получаване на съгласие и от съпруга си, да се предаде на последния сумата от 490.00 лева на ръка. Св. В. посочила, ползвайки данните от бележките за записани цифри и суми, че е документирано на 17.08.2018г. когато ѝ е даден аванс от 300.00 лева, които по друго съдебно дело (цитира: „с експертизата“) са били представени, че тази сума е дадена за месец август 2018 г., а тя е била дадена за месец юли. Св. В. приела, че е получила само аванс от 300.00 лева за месец юли 2018 г., а остатъка реално не го е получила. В тази връзка бил налице граждански спор пред граждански съд, по гр. дело № 1651/2019г., което било висящо към 02.06.2020 г. на втора инстанция.

След като ѝ били предявени в съдебно заседание всички разписки на основание чл.284 от НПК, св. Г. В. заявила, че разписката съдържаща сумата от 490.00 лева е съставена от дъщеря ѝ К. В., като задраскването на първоначалната сума с цифри и думи било извършено от д-р Х. и потвърдила съдържанието на разписката за получения на 22.08.2018 г. за месец юли 2018 г. аванс в размер на 300.00 лева относно записаните ѝ имена и подпис. Изложила, че дъщеря ѝ К. В. е получила сумата от 490.00 лева, но тя била възнаграждение за един месец за съпруга ѝ А. В., работил „незаконно“ в обекта на ЕТ в [населено място], без да конкретизира годината на това.

Св. В. посочила, че не е давала писмено искане нейната заплата да се изплати на неин близък.

Решението на въззивния съд е валидно и допустимо но неправилно.

Съгласно разпоредбите на чл.270 от КТ, ал.1 и ал.2 трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата, трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго, а според ал.3 трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка.

В доказателствената съвкупност по делото не се намира писмено доказателство, което да удостовери, че трудовото възнаграждение за м. юли 2018г. на Г.В. е изплатено лично по ведомост, доколкото в представената по делото такава не се намира подпис срещу нейното име. По делото не е налице разписка, изходяща от работника Г.В., от която да е видно, че начисленото трудово възнаграждение е изплатено, извън аванса от 300 лева. По делото няма данни Г.В. да е посочила банкова сметка, където по влог да се преведе начисленото по ведомост възнаграждение за м.юли 2018г. От записаното в приложените по делото разписки се установява, че на 22.08.2018г. на К. В. е дадена сумата от 490 лева срещу подпис и телефонно обаждане на А.В., но без да е посочено основанието за това. От следващата разписка от 22.08.2018г. е видно, че А.В. и К.В. са получили сумата от 490 лева основна заплата за м. юли, но отново не е посочено поради какви причини е предадена тази сума. От разписката от 17.08.2018г. е видно, че св. Г.В. е получила аванс в размер на 300 лева за м. юли и като се събере аритметично и сумата, предадена на А.В. и К.В., касаещи същия период, възлизаща на 790 лева е очевидно, че тя не съответства на трудовото възнаграждение на Г. В., записано в разплащателната ведомост за м.юли 2018г., но единствено ако се отчете, че сумата от 490 лева представлява заплата ѝ за м.юли 2018г., за което по делото липсват доказателства. Дори хипотетично да се приеме, че А.В. и К.В. са получили от името на Г.В. трудовото ѝ възнаграждение за м. юли, по делото не са налице доказателства, от които да е видно, че това е сторено по писмено искане на работника или служителя, каквото е изискването на чл.270, ал.3 от КТ.

От страна на ответника не са представени платежни документи, които доказват изплащане на възнаграждението, начислено за м.юли 2018г. на Г. В.. Плащането на трудово възнаграждение може да бъде установено с ведомост или издаден въз основа на нея фиш за заплати, с преводен банков /и счетоводен/ документ или с разписка от работника за получено от него трудово възнаграждение, като във всички положения изплащането се установява с писмен документ. В случая, както вече беше посочено по-горе от приложените по делото разписки от 22.08.2018г. не може да се установи причината за предаване на сумата и за кое лице се отнасят те. В първата от 22.08.2018г. е посочено, че тя се изплаща на дъщерята на Г-В., след телефонно обаждане на А. В., без да е налице вписване, че се отнасят и са предназначени за Г. В.. В следващата разписка от 22.08.2018г., със задраскване на сумата отново не е посочено, че адресат на същата е работника Г. В.. На последно място, в показанията на св. Г. В., след като е била предупредена за наказателната отговорност по чл.290 от НК, са налице еднозначни данни, че не е предоставяла писмено искане трудовото и възнаграждение да бъде получено от нейни близки, което кореспондира и с липсата на доказателства по делото в тази насока.

Ирелевантен е за делото въпроса дали св. Г. В. е работила в друг обект на ЕТ, находящ се в [населено място], както и дали А.В. е работел „нелегално“ в обект на ЕТ, доколкото в случая се касае до неизплащане на трудово възнаграждение, начислено във ведомостта за заплати, а отделно от това административно обвинение в този смисъл и въз основа на такива фактически положения не е повдигнато. Не почива върху елементарната логика и приетото от СРС, че сумата от 490 лева касаела дължимото трудово възнаграждение на Г.В., дадено на К.В. със получено съгласие от А.В., доколкото единствено работника в предприятието, в случая Г. В. може да подаде писмено искане за получаването му от близките, като разпоредбите на КТ не предвиждат това искане, за което е задължителна писмена форма да може да бъде заменено с такова от съпруга на съответния служител. Не може да се възприеме и извода, че между Г.В. и ЕТ са налице гражданско-правни отношения, изключващи намесата на държавата чрез административнонаказващия орган, доколкото е налице липса на надлежно искане трудовото възнаграждение да бъде заплатено на близки на работника, няма данни дължимото трудово възнаграждение да е било заплатено лично по ведомост или с разписка или по влог в посочена от нея банка, които обстоятелства са възведени като състав на административно нарушение по чл.270, ал.3 от КТ, наказуемо съгласно чл.414, ал.1 от КТ.

Съдът намира, че касационната жалба отговаря на изискванията по чл. 348 от НПК, доколкото в нея са наведени доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение, поради нарушение на закона, като необосновано изведен правен извод относно недоказаността на нарушението. Ясно и конкретно са посочени основанията, мотивирали Д“ИТ“ да депозира касационната жалба, поради което по никакъв начин не е нарушено правото на защита на наказаното лице да се запознае с причината за подаването и. Настоящия съдебен състав намира, че не дължи произнасяне относно доводите, наведени в касационната жалба на ЕТ „Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“, въз основа на която е образувано КНАХД № 10825/2019г., по описа на АССГ, доколкото тя е насочена срещу решение на СРС, с което процесното НП е било потвърдено и изложените в нея доводи са неотнормисими към настоящия казус, а отделно от това са насочени към ревизиране на друго съдебно решение, което не е предмет на настоящото производство.

Не е налице основание за преквалифициране на нарушението по привилегирания състав по чл. 415в КТ. За преквалификацията му е необходимо кумулативното наличие на двете разписани в чл. 415в КТ предпоставки - нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от нарушението да не са произтекли вредни последици за работниците и служителите. От страна на ответника и понастоящем не са представени платежни документи, които да доказват изплащане на възнаграждението, начислено по ведомост за заплати за месец юли 2018 г. на Г. В., а чрез това се влияе негативно върху социалната сфера на работника, лишават го от осигуряване на минимално необходимите придобивки за комунални и други житейски разходи, и от което неминуемо произтичат вредни последици за него.

Наложеното наказание се явява справедливо, доколкото неговият размер е определен в законоустановения минимум, при спазване правилата на чл. 27 ЗАНН.

С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените такива от „Д“Т“-С.,

представляващи юрисконсултско възнаграждение във въззивното и касационно производство в размер по 80 лева, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като се отчете че делото не се отличава с фактическа и правна помощ, пред СРС и АССГ е било проведено по едно съдебно заседание, общо 160 лева за двете инстанции.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че решението е неправилно, по аргумент от чл.348 от НПК и като такова следва да бъде отменено, а издаденото наказателно постановление потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение без номер от 21.09.2020 г. на СРС, НО, 09-ти състав по НАХД № 2612/2020г., като неправилно и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-005311/16.11.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на ЕТ“ Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“, в качеството му на работодател, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1500 лева, за нарушение на чл. 270, ал.3 от КТ.

ОСЪЖДА ЕТ „Индивидуална практика за специализирана медицинска помощ – д-р Х. – Н. К.“ ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] ,[жк], ул. А. Ч.“, [жилищен адрес]0, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., сумата от 160 лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

